

Sintermerte

Een dof ritmisch gerommel doet mij opstaan. Ik kijk uit het raam en zie in de verte Sintermerte te paard, gevolgd door de plaatselijke harmonie en kinderen met gekleurde lampions. Ik loop bezorgd naar de kast, op zoek naar een alternatief voor het snoepgoed dat ik vergeten heb in te kopen voor de zingend langs de deur trekkende kinderen. Ik vind een zak pinda's in de dop. Nou ja, dat is in ieder geval iets.

Voordat ik de kastdeur weer gesloten heb gaat de bel al. Door de matglazen ruit van de voordeur zie ik het gekleurde licht van een lampion.

'Goedenavond,' zeg ik vriendelijk tegen het kleine meisje dat verlegen op de stoep staat. Geen antwoord. Uit het donker treedt de moeder tevoorschijn: 'Toe, zing dan!' moedigt zij haar dochtertje aan. Het kind draait zich om, de broddelige zelfgemaakte lampion tegen de deurpost stuiterend.

'Ik weet het niet meer,' huilend kruipt ze tegen moeders warme winterjas aan.

'Sintermertes...toe dan...veugelke...' zingt de jonge vrouw met enige gêne, '...heeft een...toe dan...rood-wit keugelke...'

Ik grijp in de zak met pinda's, mij realiserend dat deze ongeschikt zijn voor kinderen van deze leeftijd, maar goed, ik heb niks anders.

'Hier,' zeg ik, 'heb je wat.'

'Dank je,' zegt de moeder. Ze draait zich om en samen verdwijnen ze weer in het donker. Glimlachend sluit ik de deur, alles moet geleerd worden.

Martinus van Tours had destijds zo rond het jaar 335 na Christus toch niet durven dromen dat hij, door het doormidden scheuren van zijn mantel en de helft hiervan wegschenken aan een bedelaar, zoveel faam zou verwerven.

Nu zo'n 1600 jaar later wordt deze scène rond 11 november in tal van dorpen bij de muzieklanken van de plaatselijke harmonie en het schijnsel van een vuurhoop nagespeeld. Toch is dit iets van de laatste jaren. In mijn kinderjaren, zo'n 40 jaar geleden, was dat nog niet. Toen ging je met je vrienden of vriendinnetjes naar de troshoop. Niks harmonie en niks ouders die je aan het handje meenamen, die hadden wel wat anders te doen! Wanneer je nadat de troshoop goed fikte, door de slecht verlichtte straten bij de huizen aanbelde voor het een of ander, kreeg je wel eens een cent of een verschrompeld appeltje, meer niet. Maar avontuur was het wel!

Tegenwoordig kunnen de supermarkten de zakken snoepgoed niet aangesleept krijgen.

En als er van die brutale vlegels bij je aanbellen die je een grote mond geven als je enkel wat pinda's in de dop in hun kilo's snoep bevattende tas laat vallen denk ik wel eens: Zouden deze kinderen nog bereid zijn, hun dure merkjas in tweeën te scheuren voor een bedelaar...als er nog bedelaars voor handen zijn natuurlijk...

José Vercoulen